

2. Če je odgovor na prvo vprašanje nikalen, ali je vzpostavitev prejšnjega stanja mogoča, če pogodba zaradi nepoštenega pogoja v zvezi z njenim glavnim predmetom ne more nadalje obstajati, med strankama ni soglasja in ni mogoče upoštevati niti zgoraj navedenega stališča?
3. Če je odgovor na drugo vprašanje pritrdilen, ali je mogoče v primeru tožbe za ugotovitev neveljavnosti glede glavnega predmeta pogodbe za tovrstne pogodbe postaviti zakonsko zahtevo, v skladu s katero mora potrošnik hkrati vložiti tudi tožbo za razglasitev veljavnosti ali učinkovanja pogodbe?
4. Če je odgovor na drugo vprašanje nikalen, ali se lahko, če prejšnjega stanja ni mogoče vzpostaviti, zaradi zagotovitve ravnotežja med strankama pogodbe razglasijo za veljavne ali učinkujoče z naknadno zakonodajo?

⁽¹⁾ Direktiva Sveta 93/13/EGS z dne 5. aprila 1993 o nepoštenih pogojih v potrošniških pogodbah (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 15, zvezek 2, str. 288).

Predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je vložilo Vrhovni sud Republike Hrvatske (Hrvaška)
30. septembra 2020 – I. D./Z. b. d.d., Z.

(Zadeva C-474/20)

(2020/C 423/45)

Jezik postopka: hrvaščina

Predložitevno sodišče

Vrhovni sud Republike Hrvatske (Hrvatska)

Stranke v postopku v glavni stvari

Tožeča stranka: I. D.

Tožena stranka: Z. b. d.d., Z.

Vprašnji za predhodno odločanje

1. Ali je treba Direktivo 93/13 o nepoštenih pogojih v potrošniških pogodbah ⁽¹⁾ razlagati tako, da se njene določbe uporabljajo za kreditno pogodbo, ki je bila sklenjena pred pristopom Republike Hrvaške k Evropski uniji, vendar je bila po njenem pristopu k Uniji spremenjena na podlagi zakona, ki ga je Republika Hrvaška sprejela po vstopu v članstvo Evropske unije, in v povezavi s tem, ali je Sodišče Evropske unije pristojno za odgovor na drugo vprašanje?

Če je odgovor na prvo vprašanje pritrdilen, se postavlja naslednje vprašanje:

2. Ali je treba člen 6(1) Direktive 93/13 o nepoštenih pogojih v potrošniških pogodbah razlagati tako, da nasprotuje nacionalnemu predpisu, kot je posebni zakon iz postopka v glavni stvari, ZID ZPK 2015, Zakon o konverziji (zakon o konverziji), ki na eni strani z zavezujočo določbo ponudnika storitev zavezuje, da potrošniku ponudi sklenitev dodatka h kreditni pogodbi na način, določen v tem zakonu, pri čemer pa se s tem dodatkom nekatera pogodbeno določila, ki so bila v trenutku, ko je ta zakon začel veljati (določila o možnosti enostranske spremembe obrestne mere) ali pozneje (določila o valutni klavzuli v CHF) s sodno odločbo razglašena za nična, nadomestijo z veljavnimi pogodbenimi določili tako, da se šteje, da sta se stranki od začetka dogovorili to, kar je določeno z dodatkom, s čimer se zagotovi veljavnost pogodbe, na drugi strani pa določa, da se vplačila potrošnika, ki se je strinjal s sklenitvijo dodatka, ki so bila izvedena na podlagi nepoštenih pogodbenih pogojev, uporabijo za izpolnitev njegovih obveznosti, ki izhajajo iz določil veljavnega dodatka, z dogovorom o razpolaganju z morebitnim preplačilom ali vračilo vplačila potrošniku, kadar je preplačilo višje od vsote mesečnih obrokov glede na novi načrt plačil, vse to na način, kot je določen v tem zakonu?

⁽¹⁾ Direktiva Sveta 93/13/EGS z dne 5. aprila 1993 o nepoštenih pogojih v potrošniških pogodbah (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 15, zvezek 2, str. 288).